

lidt middelalderlig Bestemmelse at give Lodseerne, som i det Hele taget neppe have nogen rigtig Fjælselse af, at de have denne Herlighed, hele denne Ret nu ved denne Lov i dette Aar. Naar man vil hjælpe Fiskeriet frem og navnlig Fiskerne, — og det kan jo ikke negtes, at det er de smaa Fiskere, som det gjælder om at hjælpe frem, det er fra dem, vi faae Rekrutter til Handelsflaaden og Marinen, og det er deres Interesser, vi væsentlig maa tage os af, — forekommer det mig, at man maa gaa en Middelvei, idet man beskytter de velerhvervede Rettigheder der, hvor de have Ret til Kalesfader og Mølgearbe, og tillige giver Grundeierne en vis Fortrinsret til at benytte Grunden ud for deres Eiendom til Mølgearbe og Kalesfader, men ikke paa nogen Maade reservere Retten for dem, saaledes at de have den, enten de ville benytte den eller ikke. Deri maa jeg give den ærede Læser fuldkommen Ret, og jeg kan ogsaa slutte mig til ham i det Punkt, at give Fiskerne Afgang til Stranden. Vil man gjøre noget virkelig Praktisk for dem, maa de have Lov til at gaa i Land, naar man ikke derved lægger Grundeierne væsentlige Gener i Veien, og det synes ikke at kunne volde nogen sær praktisk Vanskelighed; her er jo ikke Tale om nogen stor Kjøvevei eller den Stags Ting, her er jo kun Tale om et Sted paa Strandbredden og den fornødne Sti til Landeveien.

Jeg skal ikke udtale mig bestemt om det danske Søterritorium. Regjeringen har ikke ment at kunne forsvare at fastslaa det i Loven, og det synes mig ogsaa, at det er et af de Spørgsmaal, som ikke kunne afgjøres ensidigt. Det er naturligvis meget uheldigt for Folk, at de ikke vide, hvad de have at holde sig til, men det vilde være endnu uheldigere, hvis Domstolenes Kjendelse blev fuldstændt ved en diplomatisk Indsigelse eller Eignende. I det Hele taget synes det mig, at Regjeringen i ethvert Tilfælde maa være fuldstændig paa det Rene med, hvorledes den vil stille sig i denne Sag, eller om den ad traktatmæssig Wei kan bringe Sagen saa vidt, at det bliver muligt at tage Bestemmelse i Loven herom. Uden videre at sætte ind i Loven, at det danske Søterritorium gaar saa og saa langt, vilde — forekommer det mig — være meget uheldigt; for Fiskernes Skyld kunde man nøies med nogle oplysende Anmærkninger, som kunde følge med Loven. Jeg skal blot udtale mig om et enkelt Punkt endnu, som blev fremdraget af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds, idet han nemlig drog temmelig stærkt til Felts mod Loven og dens hele Retning paa Grund af, at den ikke syntes ham at have Die for, hvad det kommer an paa nu til Dags: Fordelingen af Produktet. Jeg synes, at han gjør Loven meget Uret i saa Henseende, den har netop bestræbt sig for at forbyde alle de store Redskaber, som, om jeg saa maa sige, her repræsenterer Kapitalen.

Man vil i dette Tilfælde netop beskytte de smaa Fiskere og de mindre Redskaber fremfor de store opfiskende og de smaa overfiskende Redskaber. Jeg indrømmer fuldkommen, hvad der blev fremført af det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth), at saalange Spørgsmaalet ikke er afgjort, om den Forringelse eller Forøgelse af Fiskene, som kommer fra Havet, sker paa en saadant Maade, at man ikke behøver disse meget strenge Forbud, og man ikke kan have nogen begrundet Mening i saa Henseende, er det meget farligt ubetinget at forbyde disse Redskaber. Hvis virkelig Fiskefynglen kan fornyes tilstrækkelig, uden at man behøver at udstede disse strenge Forbud, ved den Tilgang, der sker fra Havet, er der jo ingen Nødvendighed for det, og saa er det ogsaa stabeligt at forbyde disse Redskaber netop ved Rysterne, hvor hele Fiskerbefolkningen er samlet. Jeg kan derfor ikke sige Andet, end at det Resultat, jeg foreløbig er kommen til om denne Lov, er, at den er brugbar som Grundlag, og at det er heldigt, at den er kommen frem, men at den ogsaa i væsentlige Punkter trænger i hvert Fald til en meget nøiere Undersøgelse. Den vil formentlig blive den til Del i et Udvalg, og jeg skal derfor indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Solstein: Det ærede Medlem, der nu sætte sig, har ikke ganske Ret, tror jeg, naar han sagde, at jeg bedømte Kommissionens Arbejde haarbt med Hensyn til den Maade, hvorpaa Kommissionen havde behandlet de smaa Fiskere. Det har virkelig ikke været min Mening, tværtimod, jeg skal indrømme, at Kommissionen i saa Henseende har fulgt Principer, som jeg anser for rigtige, og jeg tror ogsaa i det Mindste efter de Udtalelser, vi hørte igaar fra den høitærede Minister, at Regjeringen i saa Henseende er gaaet en rigtig Wei. Hvad jeg derimod tror at maatte hævde og gjentage, er, at den Wei, Regjeringen har fulgt for at naae dette Maal, eller det dobbelte Formaal, Regjeringen har sat sig, paa den ene Side at beskytte de mindre Fiskere og paa den anden Side at beskytte Fiskeriet, kan ikke nu mer bruges, efterat Regjeringen først saa sildig er kommen frem med sit Lovforslag, som den har gjort. Derfor Regjeringen havde fremmet denne Sag — ikke den nuværende Regjering, men overhovedet Regjeringen — for en Del Aar tilbage, inden den forandrede Tilstand i Fiskeriet indtraadte, som nu virkelig indtraadte i dets sidste Aar, kunde den være gaaet denne Wei, og jeg skulde ikke have Noget imod at følge Regjeringen paa den, men nu, da det er vitterligt, at Vaadfiskeri er indført i alle Fjorde, kan man ikke gaa denne Wei mere, uden at gjøre alvorlig Uret mod de Menneſker, der netop, begrundet paa Regjeringens Passivitet og hele Holdning i denne Sag, ere blevene Vaadfiskere og have anskaffet sig Baad. Der er nu en